

Prašymo priimti prejudicinį sprendimą santrauka – Byla C-235/21

Prašymo priimti prejudicinį sprendimą santrauka pagal Teisingumo Teismo procedūros reglamento 98 straipsnio 1 dalį

Gavimo data:

2021 m. balandžio 12 d.

Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas:

Vrhovno sodišče Republike Slovenije (Slovėnija)

Sprendimo dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą priėmimo data:

2021 m. kovo 17 d.

Kasatorė:

RAIFFEISEN LEASING, trgovina in leasing d. o. o.

Kita kasacinio proceso šalis:

Slovėnijos Respublika

Pagrindinės bylos dalykas

Kasacinis skundas administraciniame ginče; pridėtinės vertės mokestis (PVM); Tarybos direktyva 2006/112/EB; nekilnojamojo turto finansinės nuomos sutarties laikymas sąskaita faktūra PVM deklaravimo ir atskaitos tikslais; esminiai rekvizitai, kurie turi būti nurodyti sutartyje, kad ji būtų laikoma sąskaita faktūra;

Prašymo priimti prejudicinį sprendimą dalykas ir teisinis pagrindas

Sąjungos teisės išaiškinimas, SESV 267 straipsnis

Prejudicinių klausimų

1. Ar rašytinė sutartis gali būti laikoma sąskaita faktūra, kaip ji suprantama pagal PVM direktyvos 203 straipsnį, tik jeigu joje yra visi sąskaitos faktūros rekvizitai, nurodyti PVM direktyvos 3 skyriuje („Sąskaita faktūra“)?

arba, jei į šį klausimą būtų atsakyta neigiamai,

2. Kokie turi būti rekvizitai ar aplinkybės, kuriais remiantis bet kuriuo atveju rašytinė sutartis (taip pat) gali būti laikoma sąskaita faktūra, sukurianti prievolę mokėti PVM, kaip tai suprantama pagal PVM direktyvos 203 straipsnį?

arba, tiksliau,

3. Ar dviejų PVM mokėtojų sudaryta rašytinė sutartis dėl prekių tiekimo ar paslaugų teikimo gali būti laikoma sąskaita faktūra, kaip tai suprantama pagal PVM direktyvos 203 straipsnį, jeigu iš jos matyti aiškus ir objektyviai nustatomas prekių pardavėjo ar paslaugų teikėjo, kaip sutarties šalies, ketinimas išrašyti su konkrečiu sandoriu susijusią sąskaitą faktūrą ir pirkėjas gali pagrįstai manyti turįs teisę remdamasis ja atskaityti sumokėtą pirkimo PVM?

Nurodytos Sąjungos teisės nuostatos

Tarybos direktyva 2006/112/EB, visų pirma jos 203 straipsnis, taip pat 63, 178, 218 ir 226–230 straipsniai

Nurodytos nacionalinės nuostatos

Zakon o davku na dodano vrednost (Pridėtinės vertės mokesčio įstatymas; toliau – ZDDV-1) 67, 76 ir 82–84.a straipsniai.

Trumpas faktinių aplinkybių aprašymas ir procesas pagrindinėje byloje

- 1 Kasatorė *Raiffeisen leasing, d.o.o.* (toliau – *Raiffeisen leasing*) sudarė finansinės nuomos ir nekilnojamojo turto pirkimo-pardavimo (*sale-and-lease back*) sutartis su bendrove *RED, d.o.o.* (toliau – RED).
- 2 RED buvo žemės sklypo, ant kurio stovėjo senas gyvenamasis pastatas Rožna Dolinoje savininkė. Ji ketino ten pastatyti naują pastatą. Finansavimo tikslais šalis 2007 m. lapkričio 19 d. nekilnojamo turto finansinės nuomos sutartyje (toliau – sutartis) susitarė, kad *Raiffeisen leasing* įsigys iš RED nekilnojamąjį turtą, o RED vėliau mokės finansinės nuomos įmokas tol, kol grąžins egzistuojančio žemės sklypo ir naujų pastatų vertę (294 786,56 EUR). Sutartyje buvo nurodyta pridėtinės vertės mokesčio (PVM) suma – 110 056,86 EUR.
- 3 *Raiffeisen leasing* neišrašė savo kontrahentui RED sąskaitos faktūros pagal sutartį, nedeklaravo ir nesumokėjo PVM. Pagal šią sutartį RED pasinaudojo teise į PVM atskaitą, tarsi sutartis būtų sąskaita faktūra, kurią ji įtraukė į PVM deklaraciją.
- 4 Šiomis aplinkybėmis, kaip sutarta, po trijų dienų dvi bendrovės sudarė 2007 m. lapkričio 22 d. pirkimo-pardavimo sutartį (toliau – pirkimo-pardavimo sutartis), susijusią su žemės sklypu ir senuoju pastatu. Abi bendrovės susitarė dėl kainos su PVM ir RED išrašė *Raiffeisen leasing* sąskaitą faktūrą su PVM.

- 5 2007 m. lapkričio mėn. kasatorė *Raiffeisen leasing* pasinaudojo teise į PVM atskaitą pagal pirkimo-pardavimo sutartį.
- 6 Kadangi RED neįvykdė įsipareigojimų per nustatytą terminą, praėjus beveik ketveriems metams, t. y. 2011 m. vasario 21 d., sutartis buvo nutraukta bendru sutarimu. *Raiffeisen leasing* vėliau perpardavė pastatą kitam pirkėjui už kainą su PVM.
- 7 2014 m. liepos 25 d. RED buvo pranešta apie galutinį sprendimą nesuteikti jai teisės į PVM atskaitą pagal sutartį.
- 8 Per mokestinio patikrinimo procedūrą buvo konstatuota (pirmosios ir antrosios instancijos pranešimas apie mokesčio dydį), kad *Raiffeisen leasing* 1) turėjo apskaityti PVM pagal sutartį ir 2) neturėjo pasinaudoti teise į atskaitą pagal pirkimo-pardavimo sutartį.
- 9 Kiek susiję su 1 punktu: *Finančna uprava Republike Slovenije* (Slovėnijos Respublikos mokesčių administratorius, toliau – FURS) prievolę mokėti PVM grindžia *Zakon o davku na dodano vrednost* (Pridėtinės vertės mokesčio įstatymas, toliau – ZDDV-1) 76 straipsnio 1 dalies 9 punktu, pagal kurį „PVM moka bet kuris asmuo, nurodęs pridėtinės vertės mokestį sąskaitoje-faktūroje“. Jo teigimu, sutartis, kurioje nurodyta PVM pridėtinė vertė, iš esmės turėjo sąskaitos faktūros turinį, todėl ja remdamasi RED galėjo pasinaudoti teise į PVM atskaitą. Taigi tuo metu taip pat atsirado prievolė mokėti PVM.
- 10 FURS vėliau priėmė sprendimą nesuteikti RED teisės į PVM atskaitą pagal sutartį. Taigi tuo metu *Raiffeisen leasing* įgijo teisę į PVM deklaracijos sumos sumažinimą (patikslinimą), nes dėl minėto FURS sprendimo mokestinių pajamų praradimo rizika išnyko. Vis dėlto prieš tai (nuo 2008 m. sausio 3 d. iki 2014 m. liepos 25 d.) buvo laikotarpis, kuriuo, FURS nuomone, *Raiffeisen leasing* turėjo deklaruoti PVM, tačiau to nepadarė. Už nurodytą laikotarpį FURS nuo mokesčio skolos priskaičiavo 50 571,88 EUR palūkanų.
- 11 Kalbant apie 2 punktą: FURS teigimu, sandoris pagal pirkimo-pardavimo sutartį yra automatiškai neapmokestinamas PVM, nes ZDDV-1 44 straipsnio 7 dalyje nustatyta, kad „PVM neapmokestinamas pastatų ar jų dalių tiekimas, taip pat žemės sklypai, kuriuose jie pastatyti, išskyrus atvejus, kai tiekimas pirmą kartą atliekamas prieš užimant pastatus ar jų dalis ar prieš juos pradėdant naudoti arba tiekimas atliekamas prieš pasibaigiant dvejų metų laikotarpiui nuo jų pirmo užėmimo ar panaudojimo“. Sutarties šalys mokesčių administratoriui nepateikė mokesčių deklaracijos, leidžiančios pasirinkti sandorio apmokestinimą PVM, kaip tai suprantama pagal ZDDV-1 45 straipsnį. Todėl negalima remtis teise į atskaitą, nors buvo išrašyta sąskaita faktūra, kurioje (klaidingai) nurodytas PVM. Todėl FURS papildomai apskaičiavo 44 200,00 EUR PVM su 11 841,97 EUR palūkanomis. FURS nuomone, nebuvo svarbu, kad (nutraukus sutartį) nekilnojamas turtas buvo parduotas kitam pirkėjui sudarius PVM

apmokestinamą sandorį. Iš pirkimo-pardavimo sutarties kylantis sandoris buvo neapmokestinamas PVM, o vėlesni įvykiai šiuo atžvilgiu neturi reikšmės.

- 12 Per administracinę procedūrą Finansų ministerija atmetė kasatorės skundą kaip nepagrįstą ir patvirtino FURS, kaip pirmosios instancijos institucijos, sprendimą.
- 13 *RaiFFEisen leasing* pateikė skundą, kurį *Upravno sodišče* (Administracinis teismas) atmetė dėl iš esmės tų pačių motyvų, kokie nurodyti FURS ir Finansų ministerijos, kaip antrosios instancijos institucijos, sprendimuose.
- 14 *RaiFFEisen leasing* pateikė prašymą leisti pateikti kasacinį skundą dėl *Upravno sodišče* (Administracinis teismas) sprendimo; *Vrhovno sodišče* (Aukščiausiasis Teismas) šį prašymą iš dalies patenkino: 2020 m. gegužės 20 d. nutartimi jis leido pateikti kasacinį skundą, be kita ko, siekiant išspręsti šį svarbų teisinį klausimą: „Kada dvišalis sandoris (sutartis) gali būti laikomas sąskaita faktūra, kaip tai suprantama pagal [ZDDV-1] ir [PVM] direktyvą?“ Būtent tuo remdamasi ši bendrovė pateikė kasacinį skundą; šiuo metu ji nagrinėja *Vrhovno sodišče* (Aukščiausiasis Teismas).

Pagrindiniai pagrindinės bylos šalių argumentai

- 15 Manydama, kad nagrinėjama sutartis taip pat yra sąskaita faktūra, kurioje nurodytas PVM, atsakovė nusprendė, kad kasatorė turėjo sumokėti PVM pagal ZDDV-1 76 straipsnio 1 dalies 9 punktą, bet atitinkamais mokestiniais metais to nepadarė.
- 16 Šiuo klausimu svarbu pažymėti, kad kasatorė šios sutarties nelaikė sąskaita faktūra, kaip tai suprantama pagal ZDDV-1 ir PVM direktyvą, o kita sutarties šalis, t. y. bendrovė RED, ja naudojos arba, tiksliau, mėgino pasinaudoti kaip sąskaita faktūra, kad galėtų atskaityti PVM.
- 17 Skundžiamame sprendime *Upravno sodišče* (Administracinis teismas) iš esmės pripažino atsakovės poziciją teisinga. Kasaciniame skunde kasatorė taip pat argumentuotai ginčija minėtos sutarties kvalifikavimą kaip sąskaitos faktūros, dėl kurio ji privalo sumokėti PVM pagal minėtą įstatymo nuostatą. Ji neigia, kad sudarytą sutartį galima laikyti sąskaita faktūra, nes pačioje sutartyje nebuvo nurodyti visi esminiai sąskaitos faktūros rekvizitai (joje nenurodytas nei PVM tarifas, nei data, kada įvyko prekių tiekimas) ir todėl nebuvo įvykdytos formalios sąlygos, kurios būtų leidusios kontrahentui RED pasinaudoti teise į pirkimo PVM atskaitą, todėl nebuvo jokios rizikos prarasti mokestinių pajamų. Kasatorės teigimu, sutartimi ji paprasčiausiai išpareigojo perduoti kitai sutarties šaliai nekilnojamąjį turtą, kurio ji dar neturėjo sutarties sudarymo momentu (jį įsigijo tik po trijų dienų), todėl pati sutartis nelėmė nekilnojamojo turto perleidimo. Iš to matyti, kad kasatorė neketino sutarties laikyti sąskaita faktūra, nes, jei ji būtų norėjusi išrašyti sąskaitą faktūrą, būtų ją išrašiusi su visais rekvizitais, nurodytais ZDDV-1. Ji ginčija atsakovės ir *Upravno sodišče* (Administracinis teismas) poziciją, kad sutartis gali būti laikoma sąskaita faktūra vien dėl to, kad joje

nurodytas tiekimo objektas, apmokestinamoji vertė ir suma. Kasatorės nuomone, tokia pozicija yra savavališka, nes dėl to galėtų būti laikoma, kad net pasiūlymas (sutartis), kuriame nurodyti šie rekvizitai, gali būti laikomas sąskaita faktūra (kuri yra pagrindas prievolei mokėti PVM atsirasti).

Trumpa prašymo priimti prejudicinį sprendimą motyvų santrauka

- 18 Šioje byloje nagrinėjamas ginčas tik tiek, kiek jis susijęs su prievole mokėti PVM remiantis sąskaita faktūra, tariamai išrašyta sudarius 2007 m. lapkričio 19 d. rašytinę sutartį tarp kasatorės *Raiffeisen leasing* ir jos kontrahento RED, kurioje taip pat nurodyta PVM suma (t. y. 110 056,86 EUR). Kyla klausimas dėl prievolės mokėti PVM atsiradimo, grindžiamo tuo, kad sąskaitą faktūrą išrašęs asmuo joje nurodė PVM, kaip numatyta PVM direktyvos 203 straipsnyje ir ZDDV-1 76 straipsnio 1 dalies 9 punkte, kuriuo į Slovėnijos Respublikos teisės sistemą buvo perkeltas identiškas tekstas, aiškinimo. Taigi teisingas ZDDV-1 nuostatos aiškinimas visiškai priklauso nuo teisingo šios direktyvos nuostatos aiškinimo.
- 19 Minėta prievolė, įtvirtinta PVM direktyvos 203 straipsnyje, pagal Europos Sąjungos Teisingumo Teismo (toliau – Teisingumo Teismas) jurisprudenciją nepriklauso nuo faktinio apmokestinamojo sandorio buvimo tol, kol galimi trūkumai nepašalinami pagal minėtoje direktyvoje nustatytas sąlygas (be kita ko, žr. 2013 m. sausio 31 d. Sprendimą *LVK*, C-643/11, EU:C:2013:55). Šios nuostatos tikslas, užtikrinant PVM sistemos veiksmingumą ir neutralumą, yra išvengti mokesčių pajamų praradimo pavojaus, kai sąskaitos faktūros, kurioje neteisingai nurodytas PVM, gavėjas gali pasinaudoti šia sąskaita faktūra, kad pasinaudotų teise į atskaitą (šiuo klausimu žr. 2009 m. birželio 18 d. Sprendimo *Stadeco*, C-5[6]/07, EU:C:2009:380, 29 punktą).
- 20 Tam, kad atsirastų prievolė mokėti PVM, turi būti išrašyta sąskaita faktūra, kaip tai suprantama pagal PVM direktyvą ir ZDDV-1. Jei sąskaita faktūra neišrašyta, logiška, kad prievolė mokėti PVM negali atsirasti. Šiuo klausimu reikšminga yra PVM direktyvos 218 straipsnio nuostata, kurioje numatyta, kad pagal šią direktyvą valstybės narės sąskaita faktūra laiko rašytinės ar elektroninės formos dokumentus ar pranešimus, jeigu jie tenkina šiame skyriuje nustatytas sąlygas (3 skyrius „Sąskaita faktūra“). Ši PVM direktyvos nuostata buvo perkelta ZDDV-1 81 straipsnio 8 dalimi.
- 21 Vis dėlto šiuo atveju *Vrhovno sodišče* (Aukščiausiasis Teismas) kyla klausimas, ar net dėl dokumento, kuriame nėra visų privalomų sąskaitos faktūros rekvizitų, kaip tai suprantama pagal PVM direktyvos 226–230 straipsnius (ZDDV-1 82–84 straipsniai), ši dokumentą išrašiusiam asmeniui gali kilti pareiga sumokėti PVM, t. y. bet kuriuo atveju, kokie yra rekvizitai, kurie gali pagrįsti sąskaitos faktūros buvimą ir prievolę mokėti PVM, kaip tai suprantama pagal šios direktyvos 203 straipsnį.
- 22 Iš Teisingumo Teismo jurisprudencijos matyti, kad PVM direktyvoje pripažįstama, jog prievolė pagal 203 straipsnį atsiranda ir tuo atveju, kai sąskaitoje

faktūroje nėra visų pagal šios direktyvos 226 ir paskesnius straipsnius reikalaujamų rekvizitų. Pagal suformuotą jurisprudenciją prievolė mokėti PVM atsiranda išrašius sąskaitą faktūrą, kurioje nurodytas PVM, net jei pačioje sąskaitoje faktūroje nėra tam tikros PVM direktyvoje numatytos informacijos, pavyzdžiui, kai sąskaitoje faktūroje nenurodyta paslaugos teikimo vieta, nes tai neturi įtakos nagrinėjamos mokesčio skolos atsiradimui (2009 m. birželio 18 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Stadeco*, C-50, EU:C:2009:06, 26 ir paskesni punktai). Šį aiškinimą taip pat patvirtina kitų Europos Sąjungos valstybių narių jurisprudencija (žr., pavyzdžiui, 2011 m. vasario 17 d. *Bundesfinanzhof* (Federalinis finansų teismas, Vokietija) sprendimą V R 39/09).

- 23 Iš PVM direktyvos 203 straipsnio pažodinio aiškinimo taip pat matyti, kad šios pareigos atsiradimas priklauso nuo to, ar išrašyta sąskaita faktūra, kurioje nurodytas PVM. Šioje PVM direktyvos nuostatoje aiškiai nenurodyta, kad turi būti tenkinami visi formalūs sąskaitų faktūrų reikalavimai, kaip tai numatyta PVM direktyvos 178 straipsnio a punkte dėl teisės į atskaitą, susijusios su kito apmokestinamojo asmens atliktų prekių tiekimu ar paslaugų teikimu, įgyvendinimo. Teleologinio aiškinimo rezultatas tas pats: prievolės atsiradimu remiantis (tik) išrašyta sąskaita faktūra, kurioje nurodytas PVM, pagal PVM direktyvos 203 straipsnį siekiama užkirsti kelią mokestinių pajamų praradimo rizikai, kuri galėtų atsirasti dėl to, kad kitas apmokestinamasis asmuo gali pasinaudoti šiuo dokumentu kaip pagrindu teisei į atskaitą. Šios nuostatos tikslui prieštarautų leidimas sąskaitą faktūrą išrašiusiam asmeniui išvengti nagrinėjamos prievolės paprasčiausiai joje nenurodžius vieno iš reikalaujamų rekvizitų. Mokestinių pajamų praradimo pavojus kyla jau dėl to, kad dokumente yra svarbiausi PVM sąskaitos faktūros rekvizitai, taip sukuriant gavėjui aiškia galimybę remtis šiuo dokumentu, kad atskaitytų jame nurodytą pirkimo PVM (tai aiškiai nurodė *Bundesfinanzhof* (Federalinis finansų teismas, Vokietija) 2011 m. vasario 17 d. sprendimo V R 39/09 24 punkte).
- 24 Tam, kad prievolė mokėti PVM atsirastų dėl to, kad konkretus asmuo išrašė sąskaitą faktūrą, neatrodo būtina, kad sąskaita faktūra būtų aiškiai identifikuota kaip tokia ir joje būtų visi PVM direktyvoje (pavyzdžiui, PVM direktyvos 226 straipsnyje) nurodyti rekvizitai.
- 25 Teisingas aiškinimas yra aiškinimas, pagal kurį tam, kad atsirastų PVM direktyvos 203 straipsnyje nustatyta prievolė, pakanka, kad dokumente būtų nurodytas aiškus ir objektyviai nustatomas išrašiusio asmens ketinimas išrašyti sąskaitą faktūrą, susijusią su konkrečiu sandoriu, kad jo gavėjas gali pagrįstai manyti, jog remdamasis ja turi teisę atskaityti sumokėtą pirkimo PVM. Rekvizitai, kurie leidžia tai padaryti, yra sąskaitą faktūrą išrašęs asmuo ir jos gavėjas, sandorio aprašymas ir prekių tiekimu ar paslaugų teikimo vertė, iš kurios matoma gavėjo mokėtina PVM suma (šiuo klausimu be kita ko, žr. 2014 m. lapkričio 19 d. *Bundesfinanzhof* (Federalinis finansų teismas, Vokietija) sprendimą V R 29/14). Taip pat gali būti nurodyti kiti rekvizitai ir aplinkybės, kuriuos reikia patikrinti kiekvienu konkrečiu atveju. Konkrečiai, atliekant šį vertinimą tai taip pat galima atsižvelgti į kitus dokumentus, nurodytus aptariamame dokumente (sąskaitoje

faktūroje) ar kitaip su juo susijusius (šiuo klausimu, be kita ko, žr. *Bundesfinanzhof* (Federalinis finansų teismas, Vokietija) jurisprudenciją, pavyzdžiui, 2019 m. birželio 26 d. sprendimo XI R 5/18, ECLI:DE:BFH:2019:U.260619.XIR5.18.0, 28 punktą).

- 26 Vis dėlto šiuo atveju tokiam aiškinimui reikia papildomai paaiškinti, ar dviejų sutarties šalių rašytinė sutartis dėl PVM apmokestinamo sandorio (pavyzdžiui, prekių tiekimas ar paslaugų teikimas) gali būti laikoma sąskaita faktūra, kaip ji suprantama pagal PVM direktyvos 203 straipsnį, ir kokiomis sąlygomis.
- 27 Šiuo klausimu reikia remtis prielaida, kad sutartis, kaip privalomas sandoris, gali skirtis nuo sąskaitos faktūros, nes ji gali būti tik PVM apmokestinamo sandorio teisinis pagrindas ir kad pagal ją prekių pardavėjas ar paslaugų teikėjas pagal PVM direktyvą (arba ZDDV-1) privalo išrašyti sąskaitą faktūrą tuo momentu, kai įvyksta apmokestinimo PVM momentas (žr., pavyzdžiui, PVM direktyvos 63 straipsnį). Be to, esminiai rekvizitai, leidžiantys dokumentą kvalifikuoti kaip sąskaitą faktūrą, gali sutapti su esminiais elementais, kurie turi būti nurodyti prekių tiekimo ar paslaugų teikimo sutartyje (*essentialia negotii*). Vien tai, kad sutartyje nurodytos sutarties šalys, apibrėžtas sutarties objektas ir prekių tiekimo ir paslaugų teikimo sutartinė vertė, kartu su PVM suma, savaime nereiškia, kad ši sutartis yra sąskaita faktūra, kaip tai suprantama pagal PVM direktyvą arba ZDDV-1. PVM sumos nurodymas pačioje sutartyje yra svarbus siekiant užtikrinti sutartinių santykių ir mokėtino atlygio sumos skaidrumą, nes jei nenurodyta prievolė mokėti konkrečią PVM sumą, pagal Slovėnijos Respublikos jurisprudenciją laikoma, kad mokestis jau įtrauktas į nurodytą sutartinę sumą.
- 28 Atsižvelgiant į tai, kas minėta, *Vrhovno sodišče* (Aukščiausiasis Teismas) kelia klausimą, ar sutartis gali būti sąskaita faktūra, kaip ji suprantama pagal PVM direktyvos 203 straipsnį, tik jei joje nurodytas aiškus ir objektyviai nustatomas prekių pardavėjo ar paslaugų teikėjo, kaip sutarties šalies, ketinimas išrašyti sąskaitą faktūrą, susijusią su konkrečiu sandoriu, dėl kurios pirkėjas gali pagrįstai manyti, kad ja remdamasis gali atskaityti sumokėtą pirkimo PVM. Ši išvada gali būti padaryta remiantis aiškia sutarties sąlyga, kurioje aiškiai nurodyta (pavyzdžiui, kad sutartis yra sąskaita faktūra), arba tuo atveju, kai iš sandorio aplinkybių ir sutarties požymių matyti, kad yra neginčytinų įrodymų, jog pagal sutartį nebuvo numatyta išrašyti sąskaitos faktūros kaip atskiro dokumento. Todėl, atsižvelgdamas į tai, kas minėta, *Vrhovno sodišče* (Aukščiausiasis Teismas) klausia ar teisinga aiškinti direktyvos 203 straipsnį taip, kad tik minėtais atvejais sudaryta sutartis (taip pat) gali būti laikoma sąskaita faktūra, kurioje nurodytas PVM, dėl kurios atsiranda prievolė mokėti PVM, kaip tai suprantama pagal PVM direktyvos 203 straipsnį (ZDDV-1 76 straipsnio 1 dalies 9 punktą).
- 29 Kadangi atsakymas į klausimą, ar minėta sutartis gali būti laikoma sąskaita faktūra priklauso nuo teisingo PVM direktyvos 203 straipsnio aiškinimo, *Vrhovno sodišče* (Aukščiausiasis Teismas), kaip Slovėnijos Respublikos aukščiausiasis teismas, turi pateikti Europos Sąjungos Teisingumo Teismui klausimą dėl šios direktyvos aiškinimo.